

СЛУЧАЯТ
С
ТРЕТАТА СИЛА

Цветина Цолова

СЛУЧАЯТ
С
ТРЕТАТА СИЛА

Артлайн Студиос
София, 2022

ЦВЕТИНА ЦОЛОВА
СЛУЧАЯТ С ТРЕТАТА СИЛА
Copyright © 2022 Цветина Цолова
All rights reserved.

Тази творба е художествено произведение. Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт на въображението на автора. Всички изказвания, случки, описания, информация и материали от всякакъв друг вид, съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност, нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени, тъй като това може да доведе до наранявания.

Всички права са запазени. Никаква част от тази книга не може да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание и писменото позволение на издателя.

ЦВЕТИНА ЦОЛОВА
Случаят с третата сила
2022 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Цветина Цолова
Корица: Ралица Радева
Редактор и коректор: Полина Павлинова
Предпечат и печат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел. +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-286-3

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Една мистериозна библиотека	7
2. Коженят тефтер	22
3. Serva mi, servabo te	36
4. Среднощни срещи от неприятния вид	46
5. Мечето Пуци и арестът	62
6. Добре дошъл, но... ..	80
7. Какво по-хубаво от купон?	95
8. Повикът на празнотата	109
9. Омайников и Централата	127
10. Регистрационни мъки	145
11. Завещанието	151
12. Сделка с мъртвите	166
13. Безкрайното море	179
14. Убийството	188
15. Най-обикновен клуб, нищо подозрително	204
16. Омикрон	223
17. Време за проучване	241
18. Архиви и катализатори	252
19. Експериментът	265
20. Часовникът тиктака	281
21. Тайният историк	297
22. Затишие преди бурята	311
23. Панаирът на нелегалните еспери	321
24. Истинското забавление започва	338
25. Отново се срещаме	352
26. Болезнено завръщане	362
27. Истинският герой	375
28. Спирала, водеща все по-надолу	390
29. Дежавю и пак дежавю	404
30. Капка в морето	418
Епилог. Обратно в потока на времето	429

ПЪРВА ГЛАВА

ЕДНА МИСТЕРИОЗНА БИБЛИОТЕКА

– Търсите си квартира в много лошо време, да знаете – отбеляза брокерката. – Есента всичко евтино в София вече е заето от студенти.

Момчето, което вървеше зад нея по стълбите, досега не бе участвало кой знае колко в разговора. Сега обаче тихо изхъмка и каза:

– Значи апартаментът, който ми предлагате, не е добър?

Под очите му се забелязваха тъмни кръгове, но иначе изглеждаше съвсем обикновено. Като някого, чието име хората забравяха веднага, а в спомените им лицето му винаги бе неясно.

– Оо, не, напротив! Чудничък е! Имах предвид, че задължително трябва да се възползвате от нашата оферта. Защото в момента едва ли ще намерите нещо толкова изгодно.

– Действително наемът е много нисък... – това прозвуча като въпрос, но брокерката го игнорира.

Бяха стигнали до площадката на четвъртия етаж, където се намираще апартаментът. Жената започна да рови за ключа в чантата си и същевременно продължаваше да бърби общи приказки. Момчето обаче, изглежда, бе спряло да я слуша. Погледът му се бе вторачил в старата черна врата на апартамента. Тя изглеждаше доста внушителна и може би заради полутъмния пращен коридор на старата кооперация нещо в нея бе неясно заплашително.

– Ако пак съм го изгубила... – промърмори брокерката, все още търсейки ключа, с лека паника в гласа, но после изведнъж възкликна: – Ох, ето го! Слава богу!

Тя бързо отключи и двамата влязоха в тихия коридор. Момчето продължи все така внимателно да се взира наоколо.

– Така, вие сте видели обявата – има хол с кухненски бокс, една спалня и баня – започна да бърбори жената. – Нека първо ви покажа банята. Тоалетната и огледалото са чисто нови!

Двамата започнаха да обикалят из стаите, като брокерката сочеше всяка вещ и ъгъл, все едно е туристически гид: „Ето тук има сладка етажерка! Много удобно!“ или пък „Плочките са в много приятен цвят, нали?“. Потенциалният наемател обаче никак не се впечатляваше от сладките ѝ приказки. Задаваше въпроси за какви ли не неща, сякаш се опитваше да открие нещо, което можеше да не е наред. Бе пуснал всички кранчета в банята, за да провери дали работят и дали наистина има топла вода. Беше се навел да погледне във всеки шкаф, както и под мивката. Дори се повдигна на пръсти, за да огледа ъглите на помещението. Това поведение очевидно изнервяше брокерката, защото тя дърдореше все по-бързо и по-задъхано, а лицето ѝ се бе вдървило в някаква скована усмивка.

– Ето сега ще видите и хола с кухненския бокс. Масичката пред дивана също е нова и...

Тя отвори вратата, но замръзна на прага и момчето едва не се блъсна в нея.

– Добре ли сте? – учтиво попита то. – Всичко наред ли е? Жената преглътна и си пое въздух. Очевидно бе, че нещо вътре я бе стреснало и момчето любопитно погледна иззад рамото ѝ.

– Да, извинявайте! Сърцето ми прескочи – сутринта пих двойно еспreso, затова сигурно... Ето, запоядайте.

Пред очите на момчето се откри уютен и без съмнение добре мебелиран хол с малка кухня към него. Само че в помещението имаше нещо твърде необичайно, което, както и да го погледнеш, бе съвсем не на място.

– Тук е пълно с книги! – тихо възкликна момчето и смаяно загледа огромните купчини, които покриваха всяка повърхност.

Освен в двете високи библиотеки до стената, книгите бяха струпани също по пода, върху дивана и канапето, върху кухненските плотове и върху двете маси. Накъдето и да се обърнеше човек, пред очите му се изпречваха дебели томове, някои с луксозни кожени подвързии, други с оръфани краища все едно мишки ги бяха гризали в някое мазе с години.

– Да – каза брокерката. – От предишния наемател са. Просто са толкова много, че собствениците решиха да не се занимават с тях и да ги оставят...

Момчето я изгледа изненадано. Всяка друга част на апартамента бе перфектно изчистена и подготвена за бъдещия наемател. Беше трудно да повярва, че собствениците просто са зарязали хола и кухнята в такова състояние – някои от книгите лежаха отворени, все едно допреди секунда незнаен човек ги бе чел и просто захлупил, за да отиде да си направи чай. Подът бе така плътно покрит с томове, че беше трудно да вървиш, без да се спънеш в някой или да събориш близко стоящ куп.

– А защо предишният наемател е оставил цялата си библиотека тук? – попита момчето. – Това са страшно много книги! Някои изглеждат скъпи...

– Трябвало да замине спешно за чужбина – махна с ръка брокерката, сякаш това не си заслужаваше да се обсъжда. – Както и да е, елате да видите кухненския бокс! Хладилникът и печката са икономичен клас! Собствениците наистина са се постарали да сложат всички нужни удобства за... Какво правите?

Момчето бе вдигнало една от отворените книги и я изучаваше.

– Тази книга е на латински – отбеляза.

В нея се забелязваха избледнели илюстрации на различни растения, но сякаш не бе точно по ботаника, защото около малките цветчета и листа се виеха странни знаци. Григор поназнайваше малко латински, но съвсем не достатъчно, че да го чете свободно.

– Ако наемете апартамента, ще имате време да разгледате всички книги на спокойствие – рязко каза жената.

– Значи хазяинът няма да ги премести от тук?

Може би му се стори, но като че ли за секунда лицето на брокерката трепна, все едно имаше нервен тик.

– Не. Ако вземете апартамента, книгите си вървят с него. Можете да правите с тях каквото искате – имате разрешение и да ги изхвърлите.

След това малко отклонение брокерката продължи със заучената си реч, която трябваше да рекламира апартамента. Като приключи с няколко скучни обяснения за условията на наема, тя попита:

– Е, какво ще кажете? Харесва ли ви?

Момчето замълча за миг. След това внимателно каза:

– Апартаментът е обзаведен чудесно и не открих никакви проблеми в него. Наемът е много нисък за толкова хубаво място, което на всичкото отгоре е в центъра.

– Да, нашата оферта е страхотна! Вие сте късметлия, че...

– Това не е нормално – прекъсна я момчето с мек тон, който обаче бе достатъчно сериозен, че жената да замълчи. – Повярвайте ми, в последните три седмици ходя по огледи и вече имам доста ясна представа как вървят цените и какво човек може да очаква за тях. Такъв апартамент, първо, не би трябвало да има толкова нисък наем и второ, не би трябвало да е свободен по това време на годината.

Тук той направи пауза и погледна брокерката право в очите.

– Извинявайте, ако звучи грубо, но искам да ми кажете какво точно не е наред с този апартамент.

Очите на брокерката леко се разшириха, но усмивката ѝ не трепна. Явно беше очаквала нещо такова.

– Вижте, господин... Ъм...

– Григоров. Григор Григоров.

– ... господин Григоров, както вече ви казах, предишният наемател е напуснал много внезапно. Собствениците бързо са подготвили апартамента, като са купили някои нови неща. След това се свързаха с нашата фирма. В интерес на истината аз им казах, че наемът е твърде нисък, но те държат на тази сума. Вероятно имат някакви техни съображения.

– Имали са време да купят нов хладилник, но не са имали време да махнат книгите? – каза Григор и поклати глава. – Трябва да признаете, че това звучи доста невероятно.

– Аз не отговарям за това какво правят собствениците с апартаментите си – студено каза брокерката. – А сега, господин Григоров, ви моля да решите дали ще наемете този апартамент, или не. След вас имам още четири огледа

и ако вие не ми дадете депозит сега, най-вероятно ще го направи някой от хората след вас. Защото такъв апартамент е рядкост!

Момчето леко се намръщи. Погледът му се плъзна навън през прозореца. От хола се откриваше прекрасна гледка към Докторската градина, точно в ъгъла ѝ, където имаше струпани колони и плочи от римско време. Григор обожаваше това местенце и често ходеше да обядва на някоя пейка там, когато имаше време между лекциите... Сега щеше да може да ги вижда и от прозореца си.

– Честно казано, много ми е трудно да взема решение – каза накрая. – Апартаментът наистина е хубав и не открих нищо нередно в него. Освен тези купчини книги и ненормално ниския наем...

– Книгите можете да ги изхвърлите или да ги продадете веднага щом се нанесете – бързо каза жената. – Собствениците ми казаха, че изобщо не ги интересува какво ще се случи с тях.

– Хмм... Ами предишният наемател? Няма ли да си ги потърси?

– Не, не. Никакъв шанс.

Колкото и да се опитваше, Григор Григоров не можеше да се отърси от усещането, че нещо не бе наред с апартамента. И проблемът не беше само в книгите. Съмняваше го още нещо, но нямаше представа какво. Беше го усетил още на прага, когато погледна гладката черна боя на вратата... Сякаш и тя в отговор се бе втренчила в него.

Но все пак досега бе живял, игнорирайки всички свои неясни усещания, които се появяваха при какви ли не случаи. Е, освен постъпването му в Софийския университет... Колкото и да си повтаряше, че е влязъл да учи в него, защото беше най-старият университет в България,

защото таксата беше сравнително ниска, защото родителите му искаха да учи там... Истината беше, че започна да учи в Софийския университет, защото, когато застанах на огромното централно стълбище на Ректората, го заливаше вълна от нещо необяснимо. Сякаш шестото чувство му нашепваше, че вътре се крие нещо. Не знаеше какво, но то го викаше със своя беззвучен глас от старо дърво и блестящ мрамор.

Естествено, това бяха пълни глупости. Защото тази есен Григор започваше трети курс английска филология и единственото, което бе открил сред прашните коридори на университета, бяха хлебарки и при един особено неприятен случай – умрял плъх. Софийският университет изобщо не бе това, което очакваше, каквото и да бе то.

Всъщност нито един път в живота му тези негови спорадични странни усещания не бяха довели до нещо реално. Както пределно ясно се бе изразил баща му, Григор явно имаше „сбъркана нервна система и емоционалната стабилност на хормонален ученик“.

Нямаше да изпусне такъв изгоден апартамент само защото бе усетил *нещо*. Вероятно това бяха трите мекици и съмнителната баничка от сутринта.

– Ако ви дам депозит сега, кога ще мога да се нанеса? – попита Григор.

– Веднага щом подпишем договора! Може още утре сутринта да се срещнем и следобеда вече да пренасяте багажа!

Момчето за момент отново потъна в мисли. Учебната година наистина започваше в понеделник и щеше да е чудесно, ако можеше да се нанесе през уикенда. Да продължава да си търси апартамент, докато в същото време ходи на лекции и на работа... Не, нямаше как да стане.

– Кажете ми... Да не би предишният наемател да е умрял тук?

Григор очакваше този въпрос да свари брокерката неподготвена и тя някак да издаде истината, но жената с учудващо искрен глас каза:

– Господин Григоров, предишният наемател е имал малка верига баничарници, но фалирал и след това решил да емигрира при сестра си в Испания. Ако много държите, мога да ви намеря телефона му, за да се уверите, че е жив и здрав.

Григор реши, че каквото и да не беше наред с апартамента, то едва ли беше по-лошо от това да няма къде да живее. Настоящият му хазяин днес дори си бе позволил да го събуди в осем сутринта и да му крещи, че още не се е изнесъл. Хич нямаше да му липсва тая мизерна дупка в „Овча купел“ – пътят от там до лекциите му беше ад. А пък този апартамент тук беше на пет минути от Ректората.

Опита се да не мисли за това какви са шансовете човек, който има баничарници, да притежава такава гигантска библиотека и да знае латински.

– Ще го наема – каза Григор.

Думите му прозвучаха странно тихо в претъпканата с книги стая. От прозорците се процеждаше последната дневна светлина и в хола странно се извиваха различни сенки и отблясъци.

– Чудесно! – брокерката плесна с ръце и макар да се опита да го скрие, по лицето ѝ се изписа облекчение.

Григор ѝ даде парите за капарото, двамата се уговориха кога да се видят утре за договора и след това огледът приключи.

Докато пътуваше с гадния градски транспорт към квартирата си, Григор не можеше да се отърве от карти-

ната на пълния с книги хол. Страниците им трепкаха пред очите му като крила на хартиени птици, а миризмата на мастило и прах сякаш бе попила в дрехите му и го задушаваше.

Процедурата с подписването на договора и нанасянето в апартамента мина благополучно. В неделя вечерта Григор седеше в новата си спалня, заобиколен от кашони и чували, и подреждаше нещата си. Тъй като нямаше собствена кола, баща му бе дошъл от Пловдив, за да пренесат багажа с неговата, но след това го бе оставил заради някаква бизнес среща по-късно. Всичко щеше да е толкова по-лесно, ако родителите му изобщо не се бяха пренесли в Пловдив, но какво да се прави...

Григор въздъхна и набута поредната риза в гардероба. Цял следобед подреждаше и вече му беше дотегнало ужасно. По принцип му харесваше да живее съвсем сам, но в такива моменти усещаше, че да имаш съквартирант си имаше своите плюсове. Някого, с когото да си говориш, докато вършиш скучните домакински задължения, който да ти помага да влачиш тежки кашони и да пуска шегите, за да те разведрява...

Момчето стана и заобиколи купчината от багаж, за да извади последните неща от един кашон – колекцията му от стари модели лентови фотоапарати. Всъщност фотографията му беше нещо като хоби, но той никога не го споменаваше пред хората по няколко причини. Като за начало, щом разберяха, че снима, все искаха от него да им прави фотосесии или го канеха да снима някое събитие, а Григор трябваше да им обяснява, че няма никакъв интерес към това да снима хора и също така, че не се

занимава с цифрова фотография. Нямаше амбиция да превръща хобито си в работа и да снима за пари – това беше нещо само негово, нещо, което правеше за удоволствие и защото му носеше някакъв душевен мир. Дори не изпитваше желание да показва проявените снимки – подреждаше си ги в албуми и кутии и това му беше достатъчно. Напълно осъзнаваше, че това може би изглеждаше доста психопатско отстрани, затова бе решил изобщо да не споменава нищо за хобито си.

Тъкмо разсеяно измъкваше кутийка с нови филмови ленти и се чудеше къде да ги подреди, когато забеляза зимното си яке, метнато на леглото.

– Теб не те ли закачих в коридора вече? – промърмори си Григор.

Взе якето и го отнесе в коридора, за да го закачи до входната врата. Щеше да се върне обратно към фотоапаратите, но друго странно нещо привлече вниманието му – в банята светеше лампата. Баща му ли я беше оставил светната? Въздъхна и отвори вратата, за да изгаси.

Всъщност бе възможно и той да я бе забравил включена – вече наистина се бе изморил и ставаше разсеян. Като по команда коремът му изкъркори и Григор реши, че може би бе време да вечеря и да си легне. Утре след лекциите щеше да довърши каквото бе останало за оправяне...

Той отпрати поглед към вратата на хола и установи, че изпитва някаква неясна тревожност. Сякаш трябваше да я отвори. Разтръска глава, каза си, че се държи глупаво, но въпреки това влезе в стаята. В тъмнината книгите се извисяваха като бойните кули на замък, откъдето сякаш всеки момент щяха да се изсипят стрели срещу него и да прозвучи боен рог, но нищо такова не стана.

Григор отвори хладилника, извади половин дюнер, който му бе останал от обеда, и се настани на масата. Дръпна стола да седне, но в последния момент видя, че на седалката имаше книга.

Ръката на Григор, държаща дюнера, увисна и той втренчи поглед в тома. Прекрасно си спомняше как порано днес беше махнал абсолютно всички книги точно от този стол, за да може да седи на него, когато се храни. Възможно ли бе да е оставил някоя? Книгата беше с кървавочервена твърда корица и заглавието бе написано с черни дебели букви. Не, тази книга определено я нямаше днес на стола – Григор щеше да си я спомни. Имаше само книги с меки корици и никоя от тях не бе червена...

Момчето внимателно вдигна книгата и прочете заглавието – „Мистериозната смърт на наемателя от № 7“. Студени тръпки полазиха по гърба на Григор. Естествено, това трябваше да е просто някаква случайност. Ако книгата не се бе появила така необяснимо и Григор не бе така уморен, сигурно нямаше да се изплаши толкова, но в момента всичко му се струваше твърде зловещо.

Защото неговият апартамент бе именно № 7.

Григор бързо стана и отиде да провери входната врата. Беше заключена, точно както я бе оставил. Огледа внимателно целия апартамент, но не забеляза нищо друго, което да е странно. Накрая се върна в кухнята и отново погледна книгата. Изведнъж се сети, че бе напълно възможно баща му да я е оставил там, без Григор да види. Опита се да си спомни дали бе чистил книгите от стола преди или след като баща му си тръгна, но не можа да се сети. Това донякъде успокои момчето. Напълно възможно бе баща му да е разглеждал книгата и да е седял на стола, после да е станал и да я е оставил там.

Вече с горе-долу нормализиран пулс, Григор продължи с вечерята си и дори се зачете в книгата. Както подсказваше заглавието, тя бе криминална и още в първа глава се появяваше въпросният труп от № 7. Той бе на красива блондинка – това се хареса на Григор, защото допълнително развали ореола на мистериозно предзнаменование, каквото носеше книгата. Григор не бе никаква красива блондинка – той бе приемлив brunet и в никакъв случай нямаше диамантен пръстен, какъвто фигурираше на пръста на убитата.

Чак когато започна да не различава буквите на книгата, Григор осъзна, че седеше в почти напълно тъмния хол. Вечерите през есента се спускат внезапно и сякаш в засада... Мислиш си, че денят ще продължава почти вечно, като през лятото, но нощта се промъква зад гърба ти, когато най-малко очакваш. От леко открехнатия прозорец влизаше хапещ вятър и ръцете на Григор бяха станали студени.

Докато ставаше да запали лампата, момчето отново плъзна поглед по безкрайните купища с книги. Сега забеляза, че по-голямата част от тях не бяха на български. Все така в тъмнината той се наведе, за да прочете няколко заглавия. *Nos: Libro de la Resurreccion, Treatise on the Reintegration of Beings into Their Original Estate, Dogme et Rituel de la Haute Magie, Dictionnaire Infernal*...

– О, боже... – промърмори Григор и сърцето му отново се качи в гърлото.

Бързо прегледа и останалите купове. Опасенията му се потвърдиха. Както и да го погледнеш, холът му беше

* „Нос – книга на възкресяването“ (исп.), „Трактат за реинтеграцията на същества в техния оригинален приемник“ (англ.), „Догма и ритуали на висшата магия“ (фр.), „Адски речник“ (фр.) – Бел.авт.

претъпкан с окултни книги на всякакви езици и на най-разнообразни притеснителни теми.

В парка навън се чу пронизителен кучешки лай и Григор подскочи уплашено. Побърза да запали лампата и да затвори прозореца. След това се върна на масата и вдигна книгата, която бе оставена на стола, тази за убийството.

„Това е единствената книга, която е обикновен художествен роман, и то на български – помисли си момчето. И това ако не е подозрително...“

Седна обратно на масата и започна да мисли. Що за човек бе предишният наемател? Окултист, това поне бе ясно...

Телефонът на Григор започна да звъни и той отново подскочи. Беше майка му и след една дълбока въздишка момчето вдигна. Както и очакваше, от другата страна не последва нищо хубаво.

– Григоре, баща ти ми разказа за новия ти апартамент – гласът на майка му беше леден. – Лъжеш ни за наема, нали? Това мястосигурно струва цяло състояние! Баща ти каза, че хладилникът имал дисплей с тъчскрийн! Каж ми истината! Наркотици ли продаваш? Оня твой приятел Иван ли, какъв беше...

Последва кръстосан разпит, който завърши с истерично крещене от страна на майка му и Григор ѝ затвори телефона. Родителите му бяха решили, че той очевидно бе теглил бърз кредит или се бе забъркал в нещо нелегално, а като му свършеха парите, щеше да започне да иска от тях. Както винаги ставаше с родителите му, единственото им притеснение бяха парите. Последните думи на майка му, преди връзката да прекъсне бяха: „Много добре те знаем, Григоре! При теб всичко винаги свършва зле!“

Въпреки че отдавна бе свикнал с глупостите на родителите си, Григор все пак се разстрои от караницата. От добрата страна на нещата, малоумният скандал го накара да се върне в реалността и зловещата библиотека в хола вече не му се струваше толкова важна. Тъпият човек с баниците е имал хоби да се рови в окултното, какво толкова!

– Поне е имал време за хоби! – едно каза Григор и подритна с крак една купчина, която заплашително се килна.

Когато след малко вече се бе измил и се наместваше в леглото, на Григор му се стори направо смехотворно, че се бе изплашил от книгите. Хубаво се зави с пухените завивки и огледа уютната си спалня.

Сега, на пълен корем и положил глава на удобна възглавница, Григор си помисли, че всъщност цялото му притеснение за този апартамент е било глупаво. Какво толкова странно имаше в това някой да си остави всичките книги? След гадния скандал с родителите му, които го обвиняваха за апартамента, Григор бе решил, че няма да им достави удоволствието да се изнесе, каквото ще да става. Щеше да им докаже, че е взел правилното решение, като се бе нанесъл тук!

– Всичко свършва зле, друг път! – промърмори си и изгаси лампата.

Започна да прехвърля наум задачките, които имаше за утре, и да мисли как да си подреди деня. Преди лекции ли да отиде за онзи учебник по практически синтаксис, или след работа? Но пък тогава кога щеше да мине да плати последната сметка за ток от предишния апартамент... Оу, и трябваше да купи тоалетна хартия, шампоан и какво беше последното? Григор, без изобщо да се усети,

потъна в дълбок сън. Равномерното му дишане изпълни стаята, а на лицето му най-накрая се изписа спокойствие.

Но ако не бе заспал така бързо, ако бе лежал с наострени уши в тъмнината още малко, може би щеше да дочуе нещо откъм хола. Шумолене на страници, глухо разместване на тежки томове и нещо, криволичещо между лабиринтите от хартия и кожа.